

ligdagsklæder og med rene, hvide Hosesokker paa Fødderne. Han blev et Øjeblik staaende tvivlraadig henne ved Døren og saa hen paa Else, som om han afventede et Tegn fra hende; derpaa skraaede han kejtet over Gulvet og hilste „Til Lykke og Velsignelse“.

Emanuel trykkede tavs hans Haand.

„Værsgo', vil Kap'lanan ikke sætte sig,“ sagde Else.

Mens nu ogsaa de andre tog Plads rundt om i Stuen — Hansine og hendes Veninde henne paa Bænkeenden under det ene Vindu — satte Emanuel sig i Armstolen ved Kakkelovnen. Han var forstemt, næsten vred. Det forekom ham, at han havde haft Ret til at vente en mere hjertelig Modtagelse.

Else gav sig til at tale om Vejret, om det begyndende Savn af Regn for Græssets og Vaarsædens Skyld, om den megen Sygdom, der var mellem Folk, og om den ny Distriktslæge inde i Kyndløse. Emanuel svarede kun med enkelte Enstavelsesord, og tilsidst forstummede Samtalen helt.

„Hør, Anders,“ sagde da Else, henvendt til sin Mand. „Kap'lanan kunde kanske have Lyst til at se Kvæget.“

Anders Jørgen lattede sig halvt i Stolen, og der kom Liv i hans døde Øjeæbler.

„Ja — kanske Kap'lanan har Lyst til at se Kre'turet?“

Emanuel sagde Ja og rejste sig temmelig brat, idet han knappede sin Frakke tæt omkring sig. Det saa næsten ud, som tænkte han paa at forlade Huset med det samme.

Men da begyndte Else at blive ængstelig. Hun gik hen til ham og sagde, mens hun forsøgte at smile med sit gamle, hjertevindende Smil:

„Ja, nu slaar De Dem vel til Ro hos os idag, ikke sandt? De vil jo nok tage tiltakke med, hvad vi kan byde til Middag i al Tarvelighed. Havde vi vidst dette her noget før, skulde vi nok have haft det lidt mere festligt. Og nu maa De da ikke være vred, fordi vi kanske straks var lidt underlige tilmode ved at høre om det. Vi havde jo aldrig kunnet tænkt os, at vor Hansine skulde komme saa højt paa Straa og faa en saadan Mand som Dem. Men vi er jo da igunden allesammen kun inderlig glade